

Arrest

nr. 64 801 van 13 juli 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 17 mei 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 april 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 20 juni 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juli 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. VROMBAUT, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché R.LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een sikh afkomstig uit Binjon gelegen in het district Hoshiarpur in de Indische deelstaat Punjab. Sedert 2009 behoort u tot de jeugdafdeling van de partij "Shiromani Akali Dal Amritsar". In augustus 2010 organiseerde "Shiromani Akali Dal Amritsar" in de stad Hoshiarpur een betoging waaraan ook uzelf deelnam. De politie kwam echter tussen en om aan een aanhouding te ontsnappen vluchtte u weg. U verschool zich in Himachal Pradesh en vernam er via telefonisch contact met uw vader dat de politie van Hoshiarpur u opspoorde en uw thuisadres opzocht. Gedurende de hierop volgende weken en maanden verschool u zich in verschillende sikhtempels in de regio. Via uw vader vernam u dat de politie nog twee à drie keer uw thuisadres bezocht. In oktober 2010 vluchtte u gebruikmakend van een vervalst paspoort via de luchthaven van Delhi naar Turkije. Via Griekenland reisde u Europa in en vroeg op 24 januari 2011 in België asiel aan.

B. Motivering

Vooreerst dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u omtrent uw vluchtmotieven vage verklaringen heeft afgelegd. Zo verklaarde u dat de politie van Hoshiarpur uw thuisadres een eerste keer opzocht op de dag dat u deelgenomen had aan een betoging in Hoshiarpur in augustus 2010, maar weet niet te verduidelijken hoeveel agenten die dag uw thuisadres bezochten, u zou hier zelfs niet naar hebben gevraagd (zie gehoorverslag CGVS, p.5). Evenmin weet u aan te geven op welke data de volgende bezoeken van de politie aan uw thuisadres plaatsvonden en slaagt er evenmin in om te verduidelijken hoelang na het eerste bezoek het tweede politiebezoek plaatsvond (zie gehoorverslag CGVS, p.6). Uw onvermogen om over deze feiten precieze informatie te verschaffen roept twijfel op over de geloofwaardigheid van deze aspecten van uw asielrelaas.

Hoe dan ook dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk maakt dat u in India vervolging op nationaal vlak riskeert. Uit uw verklaringen blijkt dat de politie van Hoshiarpur u opspoorde en twee à drie keer uw thuisadres bezocht. Aangaande dit door uw ingeroepen asielmotief dient te worden opgemerkt dat u uitsluitend door de politie van Hoshiarpur opgespoord wordt (zie gehoorverslag CGVS, p.6) en dat deze geen aanhoudingsbevel tegen u uitvaardigde (zie gehoorverslag CGVS, p.7). Zulks wijst uit dat u geen elementen aanbrengt die erop duiden dat de opsporingsacties die tegen u ondernomen werden het lokale niveau overstijgen. Bijgevolg dient te worden geconcludeerd dat u hieraan kan ontkomen door elders in India te verblijven en aldus het interne vluchtalternatief aan te wenden. Uw verklaring wanneer u hiernaar wordt gepeild, namelijk dat u buiten Punjab wel eens problemen zou kunnen ondervinden omdat de politie van Punjab over een eigen informatiedienst beschikt en u ook elders kan opsporen, is te hypothetisch om aan deze appreciatie afbreuk te doen (zie gehoorverslag CGVS, p.7).

Daarnaast bleek u niet vertrouwd met de identiteitsgegevens die opgenomen waren in het valse paspoort waarmee u van India naar Turkije reisde en weet evenmin of dit paspoort een reisvisum bevatte (zie gehoorverslag CGVS, p.2). Vermits het op internationale vluchten een gangbare praktijk is om de identiteitsgegevens van passagiers na te gaan en vermits bijgevolg zelfs bij de meest ppervlakkige identiteitscontrole achterhaald had kunnen worden dat u met een vals paspoort en onder een valse naam reisde dient te worden opgemerkt dat uw beschrijving van de wijze waarop u India ontvluchtte vaag is en onrealistisch aandoet. Zulks roept twijfel op over de geloofwaardigheid van dit aspect van uw asielrelaas.

Er moet worden vastgesteld dat u onvoldoende elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u uw land heeft verlaten uit een vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Tenslotte bent u niet in het bezit van enig reis- en/of identiteitsdocument waardoor uw reisweg noch uw identiteit nagegaan kan worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)"

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker citeert een onderdeel van de bestreden beslissing en voert dienaangaande aan dat het niet redelijk is om iemand kwalijk te nemen dat hij niet weet hoeveel agenten bij hem op bezoek waren. Hij licht dienaangaande toe dat hij niet aanwezig was op dat moment. De essentie gaat er volgens verzoeker om dat hij werd gezocht door de politie. Het gegeven of er nu één agent of een heel korps voor zijn deur stond verandert volgens hem niet veel aan de zaak. Verzoeker stelt dat het feit dat hij werd gezocht genoeg was voor hem om niet langer naar huis terug te keren.

Ook wat betreft de twijfels van verzoeker aangaande de data van de opeenvolgende bezoeken van de politie aan zijn thuisadres argumenteert hij dat men toch niet kan verwachten dat verzoeker een agenda bijhield om exact elk bezoek van de politie te noteren. Aangezien hij zelf niet thuis was op het moment dat de politie naar hem kwam zoeken diende hij deze informatie van anderen te vernemen. Verzoeker meent dan ook dat indien hij ter kwader trouw was hij ook gewoon data kon uitvinden aangezien men redelijkerwijze kon verwachten dat de commissaris-generaal exacte data zou vragen. Ook hier argumenteert verzoeker dat het onredelijk is dat de verzoeker op basis van dergelijke details een negatieve beslissing neemt.

Wat betreft het motief omtrent het interne vluchtalternatief voert verzoeker aan dat de commissaris-generaal zich baseert op hypothetische gronden en hij citeert ook hier het relevante onderdeel van de bestreden beslissing.

Verzoeker licht toe dat hij vreest elders in India te zullen worden vervolgd, maar kan geen concrete elementen aanbrengen dat dit ook werkelijk zal gebeuren. Hij argumenteert dat het feit dat hij geen concrete elementen kan aanbrengen, geen afbreuk doet aan het feit dat hij een gegronde vrees heeft voor vervolging omwille van zijn politieke overtuiging. Hij benadrukt dat de mogelijkheid bestaat dat dat hij zal worden vervolgd ergens in India. Verzoeker voert dan ook aan dat wanneer de commissaris-generaal dit als hypothetisch beschouwd, haar eigen redenering eveneens hypothetisch is. Verzoeker merkt op dat de redenering van de commissaris-generaal dat er niets zal gebeuren elders in India door geen enkele element wordt gestaafd en hij verwijt de verwerende partij dat zij geen enkel bewijs aanbrengt waaruit blijkt dat verzoeker niet hoeft te vrezen vervolgd te worden elders in India.

In een volgende onderdeel voert verzoeker aan dat de twijfels van de verwerende partij over de verklaring aangaande zijn reis niet ter zake doet om de beslissing aangaande de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Verzoeker merkt op dat de commissaris-generaal bijna één derde van haar motivering besteedt aan het vluchtverhaal en hij dus disproportioneel veel aandacht besteedt aan irrelevante feiten.

In een laatste onderdeel voert verzoeker aan dat de commissaris-generaal veel aandacht besteedt aan details en irrelevante feiten en het feit dat zij zich steunt op hypothetische gronden maakt dat de materiële motiveringsplicht is geschonden.

Verzoeker vraagt de Raad om het beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren en de bestreden beslissing teniet te doen, de vluchtelingenstatus te verlenen en de subsidiaire beschermingsstatus.

2.2. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal weigerde de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet in hoofde van verzoeker toe te kennen daar hij zeer vage verklaringen heeft afgelegd omtrent zijn beweerde problemen met de politie van Hoshiarpur en hij niet aannemelijke kon maken dat zijn aangehaalde problemen een lokaal niveau overstijgen, noch dat er geen intern vluchtalternatief voor hem open stond. Ook maakt hij zijn reisweg niet geloofwaardig en motiveerde de commissaris-generaal eveneens dat hij niet in het bezit is van enig reisdocument of identiteitsdocument waardoor zijn reisweg of identiteit kan geverifieerd worden.

De motivering moet als geheel worden gelezen en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319)

Uit het verhoorverslag van 4 april 2011 blijkt dat verzoeker inderdaad zeer vaag verklaarde dat hij in augustus 2010 deelnam aan een betoging en hij naar aanleiding van deze betoging die werd georganiseerd door "*Shiromani Akali Dal Amritsar*" door de politie werd gevisieerd en hij kon ontsnappen aan een aanhouding. Verder zou verzoeker tevens worden opgespoord op zijn thuisadres.

Verzoeker argumenteert dat de door de het Commissariaat-generaal voormelde vaststellingen met betrekking tot het aantal politieagenten en tijdstippen waarop de politie langsgesproken zou zijn details zijn en stelt verder dat het feit of hij nu door één agent of het hele korps werd gezocht en het gegeven dat hij geen exacte data kon geven van de bezoeken van de politie aan zijn huis, geen afbreuk doet aan het feit dat verzoeker werd gezocht door de politie en hij niet langer naar huis kon en dit aldus details zijn.

De Raad meent dat de vaststellingen van het Commissariaat-generaal inderdaad details betreffen, die betrekking hebben op feiten waarvan verzoeker daarenboven niet zelf getuige was. Voor het overige meent de Raad echter dat het relaas van verzoeker inderdaad vaag is en niet overtuigend.

Als enige activiteit voor de partij vermeldt verzoeker dat hij jongeren aanmoedigde om zich bij de partij aan te sluiten (gehoor, p. 2) en de deelname aan een poging tot een kleine betoging van 60 à 70 mensen in augustus 2010 (p. 5), waarna de politie poogde hem te arresteren.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat zijn beperkte activiteiten en de poging tot deelname aan een kleine betoging van de partij "Shiromani Akali Dal Amritsar" zou kunnen leiden tot een vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag. Hij legt hier geen enkele informatie over neer en is vaag in verband met de vervolging waarvan deze partij het voorwerp zou zijn: "*Partij heeft het moeilijk met de politie in Punjab, die houden soms partijleden aan, nemen deze gevangen.*" (p. 4). Verzoeker is zelf nooit gearresteerd en hij kan ook geen partijleden bij naam noemen die zouden gearresteerd zijn.

Daarenboven onderhoudt verzoeker geen contact met zijn familie of partij(leden) om te vernemen of hij nog gezocht zou worden door de politie. De stelling dat hij het telefoonnummer van zijn familie niet kent als verklaring overtuigt niet (gehoor, p. 6).

Het is voor een asielzoeker normaal dat hij zoveel mogelijk moeite doet om van de algemene situatie in zijn land van herkomst op de hoogte te zijn, alsook, en in het bijzonder de evolutie van zijn persoonlijke problemen, omdat hij zijn relaas moet baseren op elementen aldaar die bij hem een reële vrees voor vervolging doen ontstaan. De vaststelling dat het moeilijker is om vanuit het buitenland de ontwikkelingen te volgen in zijn zaak, doet geen afbreuk aan deze redelijke verwachting. Verzoeker slaagt er niet in om details te geven in verband met het verloop van de zaak, hieruit blijkt een gebrek aan interesse en dit maakt het niet aannemelijk dat er een gegronde vrees voor vervolging bestaat in hoofde van verzoeker.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De Commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS, nr. 118.506 van 22 april 2003; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

Wat betreft de verklaringen van verzoeker aangaande zijn reisweg verwijst de Raad naar het volgende onderdeel van de bestreden beslissing:

“(...)Daarnaast bleek u niet vertrouwd met de identiteitsgegevens die opgenomen waren in het valse paspoort waarmee u van India naar Turkije reisde en weet evenmin of dit paspoort een reisvisum bevatte (zie gehoorverslag CGVS, p.2). Vermits het op internationale vluchten een gangbare praktijk is om de identiteitsgegevens van passagiers na te gaan en vermits bijgevolg zelfs bij de meest oppervlakkige identiteitscontrole achterhaald had kunnen worden dat u met een vals paspoort en onder een valse naam reisde dient te worden opgemerkt dat uw beschrijving van de wijze waarop u India ontvluchtte vaag is en onrealistisch aandoet. Zulks roept twijfel op over de geloofwaardigheid van dit aspect van uw asielrelaas.(...)”

De Raad stelt vast dat verzoeker verklaarde dat hij per vliegtuig van Delhi naar Turkije vloog met een vals paspoort voorzien door een reisagent. Hij zou anderhalve maand hebben verbleven in Turkije, dan 20 dagen in Griekenland en daarna van een onbekende plek naar België te zijn gereisd. Uit het interview bij de commissaris-generaal blijkt dat verzoeker inderdaad geen identiteitsgegevens kent die op het paspoort stonden en hij eveneens niet weet of het paspoort een visum bevat. Verzoeker is dus niet vertrouwd met de gegevens van het valse paspoort waarmee hij reisde en gelet op de gangbare praktijk van het controleren van passagiers op de internationale luchthavens is de beschrijving van de door verzoeker uiteengezette reisweg niet geloofwaardig. Bijkomend kan er worden opgemerkt dat zijn verklaringen dienaangaande tevens zeer vaag zijn. Deze vaststellingen tasten de geloofwaardigheid aan van verzoeker. De argumentatie van verzoeker dat zijn verklaring omtrent de wijze waarop hij India is ontvlucht niet ter zake doet, kan niet worden gevolgd. Immers, de wijze waarop een asielzoeker zijn land is ontvlucht is uiteraard ook een element van het asielrelaas en is verweven met de directe aanleiding van zijn redenen om het land van herkomst te ontvluchten. De verklaringen van verzoeker omtrent zijn reisweg zijn wel relevant ter beoordeling van zijn asielaanvraag.

Wat betreft de argumentatie van verzoeker aangaande het motief betreffende het ontbreken van het interne vluchtalternatief verwijst de Raad naar de bovenstaande uiteenzetting waaruit is gebleken dat verzoeker zijn asielrelaas niet aannemelijk heeft gemaakt. Gelet op deze vaststelling is de betwisting omtrent de vraag of verzoeker al dan niet een intern vluchtalternatief kan aanwenden *in casu* niet meer relevant. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij zijn land is ontvlucht omdat hij een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

In acht genomen van wat voorafgaat heeft de commissaris-generaal terecht vastgesteld dat verzoeker een vrees voor vervolging in de zin van het artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980, niet aannemelijk maakt. De vluchtelingenstatus kan niet worden toegekend.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde feiten beroept als deze die hij aanvoert in zijn asielaanvraag. Gezien hij het bestaan van deze feiten niet aannemelijk maakt, kan er ook niet worden besloten tot het bestaan van een reëel risico op ernstige schade als voorzien in artikel 48/4, §2, a. en b. van voormelde wet. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 verrechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juli tweeduizend en elf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,

mevr. S. QUINTENS

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. QUINTENS

G. de MOFFARTS